

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1830-11-26)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1830-11-26)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 97. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0035.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig til Ingemann.

Kristianshavn. 26de Novbr. 1830.

Kjære Ingemann!

Naar du en anden Gang byder skikkelige Folk velkommen hjem, kunde du nok være saa god at lukke Munden op, for at man kan sige ordentlig Tak; men for Resten er jo den Prosit, som kom sent, meget bedre end aldeles ingen; og havde du ikke givet mig saa slet et Exempel, at jeg maatte sætte en Ære i at give dig et bedre, skal ingen sige, hvor længe det kunde have varet med Takken.

Det er just ikke i Rad for mig, at vi slet ikke skal ses hele Vinteren, da der dog netop nu er saa meget for gode Venner at tale om; men i det mindre som i det større maa man lade den Sten ligge, man ikke kan løfte, og holde hos sig selv, hvad man ej kan meddele.

Det fornøjer mig, at du saa vidt har overvundet din Modbydelighed for de offentlige Spaseregange, at du ej vil sky dem, skjønt der rympes Næse og stundum peges Fingre ad skikkelige Folk; thi ligesom det en Svaghed hos os andre, at vi ej kan taale Ros, saaledes turde det ogsaa være en hos dig, at du ej godt taaler Dadel. Du, der til min store Forundring har kunnet taale saa megen Ros, at Tiende- Parten sikkert havde været nok til at ødelægge mig, har vist mangen Gang beroliget dig med, at den Ros dog vel i Grunden ikke havde stort at betyde; og jeg, som har nogen Erfaring om, hvad det er at blive ordentlig eller dog dygtig lastet, vilde gjerne berolige dig over Dadelen, du har fristet, med den Forsikring, at den har slet intet at betyde, naar den blot ikke sætter dig i ondt Humør, som, hvad den saa end er møntet paa, er det eneste, den mægter.

For nu et Øjeblik, som du nok tillader Vennen, at blive staaende ved dine historiske Romaner, som hele Danmark læser med Fornøjelse, hvad har da det at betyde, enten des. 98selvgjorte Vejere, Maalere og Vragere skriver Korset paa dem med Kul eller med Kridt! det var jo ikke for dem, du skrev, og [du] kan altsaa ingen retmæssig Fordring gjøre paa at skulle have truffet deres Smag. Med din store Valdemar, som maa bæres om, er det ærgerligt nok, naar man stræber at spærre Vejen; men Valdemar Sejer og Erik Mened, der løb Landet rundt, før man kunde faa Tid til at slaa Bommen ned, kan og skal le ad den spildte Ulejlighed og bede vedkommende ganske tørt at passe vel paa dem, der kommer efter. Du véd, jeg har aabenhjærtigt sagt dig — eller skulde jeg kun have drømt det, vil jeg sige det nu —, at jeg ikke anser dine historiske Romaner for dygtige til at give deres Forfatter poetisk Udødelighed; men en Borgerkrans klæder heller ingen Digter ilde, og den turde jeg nok lovet dig for dem, naar du smukt var bleven ved dit Forsæt og [havde] holdt den Smule Pine ud, som nok var Umagen værdt; thi for intet faar man nu en Gang ikke stort i denne Verden. Tænk en Gang, hvor kjønt det havde været, om vi 1830 havde faaet en Valdemar Atterdag, hvor Danmark kunde set baade sig og Holsten i Spejl og lært, hvad der kommer ud af det, naar alle Lemmer vil være Hoveder!

7*

Se, det var nu min Mening; og skal jeg sige min Formodning, hvad just ellers ikke er, hvad man skal gjøre hver Dag, saa tvivler jeg om, at dit Æventyr vil smage mig oven paa de sorte Riddere, hvor jeg tænker, du har gjort dit bedste til poetisk at fremstille den Strid mellem sand og falsk Intelligens, som karakteriserer vor Tidsalder; men for Resten, i Guds Navn, vi maa lade, hvad vi ikke kan gjøre, og gjøre, hvad vi ikke kan lade; og hvad du finder Vederkvægelse i, vil sikkert i alt Fald derfor være din Ven kjært og interessant, og jeg skal vist ikke blive vred, om du gjør min Formodning nu lige saa stor Skam, som du gjorde den, jeg godt kan huske, jeg ytrede om Valdemar den store, før han kom til Verden.

De gode Venner, som har kjedet dig paa min Regning, s. 99skylder jeg ingen Tak; thi kjedsommelig kan man selv være, naar man vil; og hvad jeg i øvrigt véd om de ærede Herrer, er ikke engang saa meget, som jeg hører af dig; thi at Hr. Bülow er en kold og kjedelig Grillenfænger, det har jeg vel for en Del Aar siden erfaret; men uagtet jeg dog ogsaa i Aar havde et Besøg af ham, vidste jeg dog intet om hans engelske Oversættelser af mit, som jeg maa lade staa ved sit Værd; og Hr. Th. fra Als, der tog fejl af dig og Kirsten Gifteknivs, véd jeg ikke at have haft den Ære at se, skjønt han derfor nok kan være en af de ikke saa faa halvstuderede Røvere eller Seminarister, der i Forbigaaende har fortalt mig, hvad de vilde være, om de kunde blive det.

Mens vi taler om det, kan jeg ikke nægte, at jeg ogsaa nok vilde være en Slags Professor, naar jeg kunde blive det; men jeg er nu saa gammel, at jeg vel snarere kunde skaffe en anden et Kateder, end faa det selv; og jeg kan slet ikke mærke, at der er andre end dig og et Par gode Venner til, som tænker, det ikke var af Vejen at give mig lidt at bestille, som jeg kunde have Lyst til og maaske gjøre lidt Gavn med. — Jeg tror derfor ikke, der forsømtes stort andet end mine Drenges Undervisning i lidt Pilleri, om jeg gjorde en tredje Engellandsrejse, hvorpaa jeg dog mere har Mod, end jeg øjner Udsigt dertil, da jeg slet intet har hørt fra vedkommende i London, og har ingen Grund til at fonnede, man her hjemme sætter nogen Pris paa Tog, hvoraf man intet Udbytte ser.

Dog, dette, som alt, ligge i Haanden, der vejer bedst og styrer derefter! og for Resten tænker jeg nok, at

Grundtvig, Nikolai Frederik Severin, *Grundtvig og Ingemann*,

London staar en Sommer endnu, skjønt jeg ikke vil assurere den for ret mange; og naar vi sammenligne Udsigterne i Læseverdenen før og efter 1814, da maa vi vel dømme, at i det mindste den Slags Ro og Mag, vi siden har haft, ikke er Litteraturen synderlig tjenlig. Det synes mig overalt, at Verden paa sine gamle Dage slet ikke kan have Fred, uden at falde i Søvn og drømme om lutter Gaaseleverer og Skildpadders. 100og Tærskemaskiner og polytekniske Skoler, hvad der giver Samtalerne med den en dræbende Kjedsommelighed.

Hils din Kone venligst fra min og mig, og naar du ser Olsens, hils da ligedan dèr! og siden du ikke engang kan overkomme en Kørmysse ¹⁾-Rejse til Hovedstaden, saa meddel mig lidt af, hvad du tænker om Byens bedste, og hvad der ellers kan falde! Du ser, det tegner til, jeg vil være til Tjeneste med mine engelske Staalpenne, der ej behøve at skæres, og gaar, om end lidt paa Næsen, saa dog i Slagtertrav.

Din Ven
N. F. S. Grundtvig.

Dine Hilsener til Islænderen og Hebræeren skal jeg bringe; det er skikkelige Folk, der hver paa sin Vis baade vil og kan gjøre Gavn. Lützens Fejdebrev mod Latinen har jeg læst og syntes for saa vidt godt nok om, skjønt hans Realisme hverken er eller bliver min; men det er godt, de faa Skrup, som trænge dertil, hvorfra det saa end kommer. N. M. Petersens Islænderi har jeg ikke gjort Bekjendtskab med, og gjør det næppe i Hast; thi galt Tysk i danske Bøger har jeg set nok af, og véd bestemt er ikke Dansk, saa jeg kan umulig uden ved Kontrasten lære, hvad Dansk er, af hvem der anser det for galt Tysk.